

v slastno *jed*, potem se pa pri-
tožuje, da sem *zajedljiv*. Kakšen pa
naj bi – po njegovem – bil v po-
ložaju, v katerega me je sam porinil?
Naj bi se premagal in sočnega
grizljaja ne *pojedel*?

Njegovo pisanje je mogoče stisniti
na agitatorsko formulo: Kdor je
za *Prisojnik*, je »demokratičen«,
»zanesljiv«, »pluralističen«, »skla-
den z ustavo«, kdor je za *Prisank*,
je »smešen«, »neresen«, »zaslep-
ljen« in »zajedljiv«. (Vse to so
Modrejanove oznake. Da »piko-
lovsko« ne ponavljam vseh, s kate-
rimi se je izkazal.) (Tak, »smešen«,
»neresen«, »zaslepljen« je bil po
vsej priliki tudi **Kugy**, ki ne pozna
»Prisojnika«, četudi je največ hodil
s trentarskimi vodniki – torej
soškimi, in za soško obliko imena
se E. K. žene, zakaj se torej ne po-
briga za starožitno trentarsko obliko
imena naše gore? – in se je pose-
bej trudil za ohranitev kar najbolj
ljudske oblike krajevnih imen. Am-
pak če E. K.-jevi vzvišenosti nekaj
ne paše, tisto reč – in je vseeno, kaj
je – pobriše v jarek. Gotovo pa mi
bo nekoč tudi zaupal, in to zanj, ki
je tako »zanesljiv«, nikakor ne bo
pretežno, katero gorovje v Sloveniji
se imenuje »Primorske gore«, kot
ga on imenuje. Ali pa se bo spet

obregnil ob moje »pikolovstvo«, kar
ne bo pomenilo nič drugega, kot da
naj pozeznam njegovo šlamarjarijo.
[Torej ni tako zelo zanesljiv?]) Še ta
formula mu je oblečena v kiko
zdrajsanih in ščuvaških (samo to, o
kajih argumentih ni sledu) floskul
(kje so v mojem pisanju polresnice,
kje sem prizanesljiv do lastnega pi-
sanja, kje sem mu kratil demokra-
tično pravico do razglašanja lastnih
nazorov?) in kardeljanskega politič-
nega pouka kot posebne odlike(?)
izobraženega človeka, ki se šteje
za, ali vsaj hoče biti, ugleden javni
glas. (Da v mojem »tonu ne misli
polemizirati«, je bilo vnaprej jasno.
To izjavo kot tudi tisto o polresnicah
in ves zguljeni časopisni repertoar
iz nekaterih Pisem bralcev bi si bil
[tudi meni] lahko prihranil.)

Stanko Klinar (brez »gospod«)

Franc ali Fran Kocbek?

Priznam, nekaj časa je bilo zanimi-
vo prebirati čustvene izlive gospe
Pavle Karče iz Mozirja, planinke in
vnučkinje nadučitelja Kocbeka, kot
se je legitimirala v oktobrski številki
Planinskega vestnika. Čustva so
seveda, tembolj, če so pravilno
usmerjena, pozitivna vrednota, ven-
dar je potrebno ob tem upoštevati
meje in kriterije, kdaj so stimulativni
del življenja in dogodkov znotraj
njega. Drugo plat medalje namreč
kažejo dejstva – argumenti. In v
razpravi o pravilni rabi Kocbe-
kovega imena se velja ozreti in
po možnosti tudi spoštovati argu-
mente.

Meni osebno in še nekaterim (zakaj
niso navedena imena?) je očitano,
da smo nadučitelju Kocbeku
spremenili rojstno ime. Sveta
preproščina, znanstvena fantasti-
ka, po mojem nevedno spre-
nevedanje! V nečem sva si, upam
vsaj tako, z gospo Pavlo Karče
enotna. Namreč v tem, da lansko-
letno praznovanje 135-letnice
Kocbekovega rojstva, zgodilo se je
v Gornjem Gradu, in zapis o njem v
publikaciji Šepetanja stoletnih vi-
harnikov ter omenjanje njegovega
imena na planinskih obletnicah na
Menini planini, Okrešlju in Molički
planini, ni ostalo neopaženo. Konč-

no, njegova lik in delo si pozornost
še kako zaslužita. Slednje trdim kot
skromen poznavalec njegovih del
in prizadevanj za ohranitev sloven-
skih planin in narodne omike
vobče.

Glede zapisovanja njegovega ime-
na pa je vendarle potrebno
upoštevati določena merila in
spoštovati dejstva. Kocbeka so ob
rojstvu v krstno knjigo (škofijski ar-
hiv v Mariboru) vpisali z imenom
Franciscus Šaleški (svetnik
rimskokatoliške cerkve). Povsem
razumljiva latinska raba imena –
nemška bi se glasila Franz in slo-
venska Franc. V zgodnjih izda-
jah njegovih del je zaslediti
nedorečenosti glede uporabe nje-
govega imena. V knjigi *Pregovori*,
prilike in reki iz leta 1887 je kot av-
tor zapisan **Fran Kocbek**, v *Vodni-
ku za Savinjske planine* iz leta 1894
je naveden kot soavtor Fr. Kocbek,
v *Planinskem koledarju* za leto
1922 pa je kot urednik podpisan
Franc Kocbek. Enako so njegovo
ime zapisovali v zgodnjih izdajah
Planinskega vestnika. Iz tega kaže
sklepati zgolj to, da je bil Kocbek
precej brezbrizen, ko je šlo za tis-
kano rabo njegovega imena.

Povsem verodostojno in dokazljivo
pa je moč govoriti o rabi njegovega
imena na podlagi ohranjenih zapi-
snikov Slovenskega planinskega
društva iz leta 1893 (vpisna knjiga
prve »Gornjegrajske koč« na Me-
nini planini) in Narodne čitalnice v
Gornjem Gradu ter po žalski šolski
kroniki. Iz planinske vpisne knjige je
nedvoumno razvidno, da se je Koc-
bek praviloma podpisoval Fr. Koc-
bek, v dveh primerih Franc Kocbek
(20. 6. in 15. 7. 1898) in nikoli Fran
Kocbek. Tudi v odbor Narodne čit-
talnice v Gornjem Gradu je bil na
XIII. občnem zboru 17. januarja
1892 izvoljen nadučitelj **Franc
Kocbek**. Na različnih, tudi naj-
odgovornejših funkcijah Narodne
čitalnice je Kocbek deloval do 20.
marca 1930. leta. Dokazljivo
neizpodbitno dejstvo je, da je v 38
letih čitalniškega delovanja skozi
zapisnike dosledno zapisovan in
podpisan kot Franc Kocbek. Tudi
v obdobju, ko je bil sam tajnik (za-
pisovalec) in predsednik (podpiso-
valec) zapisnikov Narodne čitalnice.

Menina

VERA PIPAL

*Lepa in mogočna
gornjegrajska dama
se iz zime zbuja.
Vsa je še zaspala.*

*Kar lepo je spala
v zimi tej Menina.
Ni pa se spočila
Velika planina.*

*Vivodnik z vrha
gledal je Menine
zimsko veselico
Velike planine.*

*Lepa in mogočna
gornjegrajska dama
je pač mnogo rajši
z Vivodnikom sama!*